

Η ΑΜΠΕΛΟΣ

ΜΕΓΑ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΩΣ ΔΙΥΛΙΣΕΩΣ

ΚΟΝΙΑΚ

Σ. και Η. και Α. ΜΕΤΑΞΑ

ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ

Προμηθευται της Α. Μ. τοῦ Βασιλέως τῶν Ἑλλήνων
της Α. Β. Γ. τοῦ Διαδόχου
και της Α. Μ. τοῦ Βασιλέως της Σερβίας

Τὸ μόνον προϊόν τοῦ εἶδους του τὸ χαῖρον παγ-
κόσμιον φήμην, ἀπόδειξις ἀψευδῆς τὰ 7 Βασιλικά
παράσημα και τιμητικαὶ διακρίσεις 7 και τὰ
35 ΜΕΓΑΛΑ ΒΡΑΒΕΙΑ ΕΚΘΕΣΕΩΝ 35
και τελευταίως τὸ αὐτ. παράσημον Ὁσμανιᾶ δ' τάξεως
Γενικὸν Γραφεῖον δι' ὅλην τὴν Τουρκίαν
9—Ἐν Κωνσταντινουπόλει, Γαλατὰ—9
ἐπὶ τὴν διεύθυνσιν τοῦ γεν. ἀντιπροσώπου και πληρεξουσίου
κ. ΣΤΥΛΙΑΝΟΥ ΣΑΓΙΑΝΝΗ

ΣΗΜ. Ἡ ἑκτακτος ὑπόληψις, ἧς ἀπολαύει δικαίως τὸ ἀγνὸν
πρόϊον τοῦ ἐν Πειραιεὶ ἐργοστασίου τῶν ΑΔΕΛΦΩΝ ΜΕΤΑΞΑ
παρεκίνησε πολλοὺς ν' ἀλλάξωσι και τὰ ὀνόματά των και ν' αὐτοκληθῶσι Μεταξᾶδες. Ἐπειδὴ δὲ
ἀνεφάνησαν συνουθιεύματα (δῆθεν τῶν κονιάκ) ψευτομεταξᾶδων τούτων, πρὸς ἀποφυγὴν παρα-
καλοῦνται οἱ κ. κ. καταναλωταὶ νὰ ζητοῦν τὴν ἑναντι φιάλην μὲ ταινίαν φέρουσαν πιστοποιήσιν
τούρκιστι, ἑλλγιστι και γαλλιστι, περὶ τῆς ΓΝΗΣΙΟΤΗΤΟΣ τοῦ ΚΟΝΙΑΚ ἡμῶν τοῦ χημι-
κοῦ τῶν ἀνακτόρων Κ. Α. ΣΥΓΓΡΟΥ ὡς και τὰς σφραγίδας και τὴν ὑπογραφήν του. Ἡ ταινία
ἄρχεται ἄνωθεν τῆς ἐτικέτας, φθάνει μέχρι τοῦ λαιμοῦ τῆς φιάλης, καλύπτει τὸ καψύλιον και εἶναι
τριγύριτμένη μὲ ἐτέραν ταινίαν, φέρουσαν τὴν ὑπογραφήν μας.

Ζητεῖτε λοιπὸν πανταχοῦ τὸ πανομοιότυπον τῆς ἑναντι φιάλης
και ἐπιστάτε τὴν προσοχὴν σας ἐπὶ τῶν ὑπογραφῶν.

Συνιστῶμεν θερμῶς τὸ ἄνωθι προϊόν εἰς τὰς οἰκογενείας.

ΒΟΛΠΟΡΙΣ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤ' ΑΔΕΚΑΗΜΕΡΟΝ

ΤΗ ΕΥΤΕΝΕΙ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΚΥΡΙΩΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ Ἀφροδίτη τῆς Μήλου και ὁ Προσέδω (ὀπ' Π. Ν. ΔΙΒΑΡΗ). — Ἀρχὴ και τέλος ποιήμα (ὀπὸ Μ. ΣΙΓΟΥΡΟΥ). — Ὁ μέθυρος, διήγ. (ὀπ' Φ. ΡΑΥΜΟΝΔΟΥ). — Ἡ πρὸς τὴν πατρίδα ἀγάπη (ὀπὸ Δ. ΚΟΝΤΟΘΑΝΑΣΗ, καθήγητοῦ). — Ἀλφειδιὰ ἀπόφαισις, ποίημα (ὀπὸ ΚΟΡΝ. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ). — Ἡ κεφαλὴ μιᾶς γαρθένου, διήγ. ἐκ τοῦ ἑλλ. (ὀπὸ ΒΙΡΓΙΝΙΑΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΟΥ). — Ἄν' οὐς πτωχῶ, ποίημα (ὀπὸ ΣΠ. ΧΡΙΣΤΟΦΙΔΟΥ). — Τσελέκι, μυθιστορία Μαξίμου Γκόρκη (ὀπὸ Κ. Α. ΒΑΣΑΡΔΑΚΙ). — Τὸ ὄνειρον τῆς Κυριακῆς, ζηπειρωτικὸν διήγ. (ὀπὸ ΣΠΥΡ. ΣΙΚΟΝΟΜΟΥ). — RENE CHATEAUBRIAND (ὀπὸ ΙΩ. ΧΑΡΙΣΙΑΔΟΥ). — Οἰνισκόν τμήμα. Περὶ ἱματισμοῦ (ὀπὸ ΑΓΑ. Ι. ΑΣ ΠΡΕΒΕΖΗ ΤΟΥ). — Πολλὰ και διάφορα: Σχολὴ ἐ' ἀμερικανισμοῦ. Ἀνακάλυψις θησαυροῦ. Ἐπιμουργός. . . ἀσθενείας. Πόσον στοιχίζει μία ταχυδρομικὴ περιστέρᾳ; Οἱ πόδες τῆς Σιθερίας. Σὲ ἐγνώρισα ἀπὸ τὴν φωνὴν σου! Ὁ χαρακτὴρ τοῦ Bethoven. Ἀγγελία. — Ἑλλ. θέατρον. — Εὐ-τράπελα. — Κιθῶν: ἡ ΑΦΡΟΔΙΤΗ τῆς Μήλου.

Διευθύνται { ΚΟΡΝΗΛΙΑ Δ. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ
ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ Τ. ΤΑΒΑΝΙΩΤΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ Γαλατᾶ Κουρσοῦγ-Χάν ἄρ. 23

ΦΙΛΟΣΤΡΑΤΟΣ ΦΡΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ ΟΔΟΝΤΟΓΙΑΤΡΟΣ ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥΧΟΣ

είκοσαετής ἐπ. τυ. ελ.

ΚΑΤΑΣΚΕΥΗ και ΕΦΑΡΜΟΓΗ τεχνητών οδόντων μετ' ἀπραμίλλου ἐπιτυχίας, κατὰ τὰ πλεονεκτήματα, τελειότερα και ἀσφαλέστερα συστήματα — ΘΕΡΑΠΕΙΑ ριζῶν ἢ τῶν πασχόντων οδόντων ἐπὶ δύσσομίας και αἰουδήποτε νοσήματος τοῦ στόματος. — ΕΚΡΙΖΩΣΙΣ τῶν στερηθέντων οδόντων εἰς ριζῶν ἄνευ τοῦ παραμικροῦ πόνου, διὰ τῆς χρήσεως ἀπολύτου ὑγροῦ — ΔΕΧΕΤΑΙ καθ' ἑκάστην και τὸ ἐν Νεοχωρίῳ τοῦ Βοσπόρου οδοντοιατρεῖόν του. Τὴν Δευτέραν και Πέμπτην ἀπὸ τῶν 7—11 τοῦρκιστί), ἐν τῷ φαρμακείῳ τοῦ κ. Ἀνδρέα Μυρζίδου ὁδὸς Οὐζούν Τσαρτῆ Λ. πατῆ, ἀρ. 307—309

ΔΕΡΜΟΦΙΛΟΝ

Ἄπαντες γνωρίζομεν πόσον τὰ εἰς νεάζοντα γριεῦτα πρόσωπα παρκαχόμενα ἐξανθήματα και ρήγματα καταστρέφουσι τὴν φυσικὴν τρυφερότητα τοῦ προσώπου. Οἱ νέαι και πρὸ πάντων και νέαι, περὶ πολλοὺ ποιοῦνται τὴν διαφύλαξιν τῆς φυσικῆς τρυφερότητος τοῦ σώματος αὐτῶν φροντίζοντες δι' αὐτὴν ὅσον φροντίζουν και δια τὴν σωματικὴν εὐεξίαν. Καὶ ἀληθῶς, ἂν και τὸ ἔχειν πρόσωπον ὡραῖον και σῶμα τρυφερόν εἶναι δῶρὸν τῆς φύσεως και τὸ προσπαθεῖν ὅμως διὰ τὴν διαφύλαξιν και προαγωγὴν τῆς ὡραιότητος εἶναι ἀποτέλεσμα φιλοκαλίας και ὑγιεινῆς ἀνάγκης. Ἡ μαλακὴ και τρυφερὰ ἐπίδερμις τοῦ προσώπου, ἐκτιθεμένη εἰς τὰ δριμύτα ψύχη, τὰς χιόνας και τοὺς ἀνέμους τοῦ χειμῶνος, εἰς τὴν φλογερὰν θερμότητάν και κόνιν τοῦ θέρους και εἰς ἕτερας ἐπιδράσεις φυσικῶν φαινομένων, σκληρύνεται και διαρρηγνύεται, προσλαμβάνει ἰσχυρὸν χρῶμα και θένει ἄρρωστημένην και δυσάρεστον. Αὐτὴ ἡ κατάσταση ἐκτὸς τῆς δυσάρεστου ἐπιδράσεως τῆς ἐπὶ τῆς φυσικῆς χάριτος τοῦ προσώπου, παράγει φλογώσεις, αἰτινες ἐνοχλοῦσι τὸν ἄνθρωπον εἰς ὑπέρτατον βαθμόν. Ἄν και ὑπαρχοῦσι πολλὰ αἰοφαί, ἔλαια και ὀρυζιόκονεις διὰ τὴν καταπολέμησιν τῶν τοιούτων φλογώσεων, καθὼς παραδέχονται οἱ δοκιμάσαντες αὐτὰ, μερικῶν μὲν ἡ ἐπιδράσεις εἶναι προσωρινῆ, ἄλλα δε ἀπεδείχθησαν ἀνθυγιεινά: Συνεπὸν εἰπεῖν μέχρι τῆς σήμερον δὲν ὑπῆρχε παρασκευασμὰ φαρμακευτικὸν ἐλεύθερον πάσης καυστικῆς ἐπιδράσεως, ἐξαλείφον και προλαμβάνον πᾶσαν δερματολογικὴν πάθησιν τοῦ προσώπου. Ἰδοὺ λοιπὸν τὸ «Δερμοφίλον», ἔργον περιφανῆ τῆς ἐπιστήμης και τῆς φαρμακευτικῆς τέχνης και καρπὸς βαθείας και διαρκούς παρηγήσεως και ἐξετάσεως, εἶναι φάρμακον παρέχον τρυφερότητα και κατέχον ἀπάσας τὰς προρηθείσας θεραπευτικὰς ιδιότητας. Τὸ ἀπαραμίλλον τοῦτο φάρμακον ἐξαλείφει ὀλοτελῶς και ριζικῶς τὰ ρήγματα και τὰς ρυτίδας τὰς παραγομένας ἐπὶ τῶν θηλῶν τῶν μαστῶν, τὰς ρυτίδας τὰ ἐξανθήματα και τὰς φλογώσεις τοῦ προσώπου και τὰς κηλίδας τὰς παρατηρούμενας ἐπὶ τῶν διαφόρων ἐξωτερικῶν ὀργάνων τοῦ προσώπου, παρέχει τρυφερότητα εἰς τὴν ἐπίδερμίδα και χρῶμα ὡραῖον, διαφανές, ἔχον τὴν φυσικὴν λευκότητα τῆς ἀνθρωπίνης σαφούς. Τὸ «Δερμοφίλον» κατέχει και εὐωδίαν λίαν εὐχάριστον και ὡς προλαμβάνον πᾶσαν πάθησιν τῆς ἐπίδερμίδος, εἶναι κατάλληλον και διὰ διαρκῆ χρῆσιν. Τρόπος χρήσεως: Διὰ τὰ ἐξανθήματα και τὰ τριχύτου εἴδους οἰδήματα τῆς ἐπίδερμίδος ἀλειφεται διὰ σπόγγου ἢ διὰ τῆς παλάμης τῆς χειρὸς. Μετὰ τὸ ξυράρισμα τοῦ προσώπου, ἀντὶ τῆς χρήσεως τῶν ὑδάτων τῆς «Κολωνίας», ἄνευ οὐδὲν ἄλλο εἰσὶ παρά καθαρὸν οἶνοπνευϊκὸν μα, διαφόρους ἐπόψεις εἶναι προτιμότερα ἢ χρῆσις τοῦ «Δερμοφίλου», ὅπερ, ἐκτὸς τῆς ἀντισηπτικῆς αὐτοῦ ιδιότητος οὐδεμίαν καυστικὴν ἰδιότητα ἔχει. Διὰ τὴν ἐξαλείφιν τῶν κηλίδων, και τοῦ μελαψοῦ χρώματος τοῦ παραγομένου ἐξ ἡλιακῆς ἐπιδράσεως, ἀρκεῖ τὸ «Δερμοφίλον» διὰ τουλπανίου ἐλατρώως τριβόμενον ἐπὶ τοῦ προσώπου. Ὅταν διαρκῶς κάμνη τις χρῆσιν τοῦ «Δερμοφίλου» ἀρκεῖ νὰ ὑγραίνεται τὸ πρόσωπον δι' αὐτοῦ. Διὰ ἀναμίξεως δύο κοχλιαρίων τοῦ καρὲ ἐκ τοῦ «Δερμοφίλου» ἐντὸς ἡμίσεως ποτηρίου ὑδάτος παράγεται ἀντισηπτικὸν φάρμακον, ὅπερ καθαρίζει και λευκαίνει τοὺς οδόντας. Τὸ ρηθὲν μίγμα τοῦ «Δερμοφίλου» λαμβανόμενον ὡς γαργάρα καθ' ἑκάστην πρωίαν εἶναι προτιμότερον ἔλων τῶν οδοντοκόνων και οδοντοαλοιφῶν.

Μοναδικὴ ἀποθήκη και πώλησις: Φαρμακεῖον «ΧΑΜΔΗ» ἐν Πόλει ὁδὸς Βεζιντζιλιέρ, και ἐν Γαλατῇ κατάστημα μυροποιοῦ Ἰωσήφ «ΥΣΣΑΡ», ὁδὸς Τοῦνελ ἀριθ. 32

ΕΤΟΣ ΠΕΜΠΤΟΝ

Ἐν Κων)πόλει 30 Μαρτίου 1904

ΑΡΙΘ. 34-25

ΟΡΟΙ ΕΓΓΡΑΦΗΣ

Ἐν τῇ πρωτεύουσῃ γρ. 50
Ἐν ταῖς ἐπαρχίαις » 60
Ἐν τῇ ξένῃ φυαγ χρ. 15
Ἐξέμνητοι κτε' ἀναλογίαν.

Η ΒΟΣΠΟΡΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Αἱ συνδρομαὶ προπληρόνουσι ἐπὶ ἀποδείξει φερούσῃ τὴν σφραγίδα τοῦ φύλλου και τὴν ὑπογραφήν τοῦ ἐτέρου τῶν Διευθυντῶν.

Πληρωμαὶ και αἰτήσεις ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν Διεύθυνσιν.

Ο κρητὸν τὸ πρῶτον φ. κων. λογίζεται συνδρομητῆς.

Διευθύνται: ΚΩΡ. ΝΗΔΙΑ Δ. ΠΡΕΒΕΖΙΣΤΟΥ ΚΑΙ ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ Τ. ΤΑΒΑΝΙΩΤΗΣ

Ἐπισημαίνεται τὸ ἔτος τῆς Μαρτίου ἀπὸ τῆς ἐπισημαίνουσας, ἡδίσταν σελήναι » Εὐρ. Ἠρ. Μαιν 2τ 673—5

Η ΑΦΡΟΔΙΤΗ ΤΗΣ ΜΗΛΟΥ ΚΑΙ Ο ΠΟΣΕΙΔΩΝ

Ὁ κ. de Villefosse διεκοίνωσεν εἰς τὴν Ἀκαδημίαν τῶν ἐπιστημῶν και τῶν ὡραίων τεχνῶν, πρὸ δύο ἐτῶν ὅτι εἶχεν ἀνεῦρει εἰς τὸ Μουσεῖον τοῦ Λούβρου μαρμαρίνην βᾶσιν μεθ' Ἑλληνικῆς ἐπιγραφῆς φερούσης τοῦ ὀνόματος Θεοδωρήτου, υἱοῦ τοῦ Λυσιστράτου, ἀνεκαλυφθεῖσαν ἐν Μήλῳ καθ' ὃν χρόνον και ὁ περιώνυμος Ἀφροδίτη.

Ὁ κ. Gautier, ὅστις ἦτο παρὼν κατὰ τὴν ἀνακάλυψιν, ἐσκικιγράφησε τὴν ἐπὶ μακρὸν χρόνον και ἐνεκεν ἐσφαλμένης διαγνώσεως ἀποπλανηθεῖσαν ταύτην βᾶσιν, ἥτις ἐν κρινόμεν ἔκ κοιλότητός τινος, εἰς ἣν ἐφαρμόζετο ἡ ἐχρησόμενη ὀπὼς ὑποβαστάζῃ Ἑρμῆν, συγχρόνως τῇ Ἀφροδίτῃ ἀνεκαλυφθέντα.

Ἡ ἀνακάλυψις αὕτη ἐπιτρέπει ν' ἀποθῶσωμεν τὴν γνώμην, ἥτις χρονολογεῖ τὴν Ἀφροδίτην ἀπὸ τοῦ 100 π. χ. ἔτους. Κατὰ τὸν Reinah, αὕτη χρονολογεῖται ἀπὸ τοῦ 380 π. χ. καθὼς και ὁ Ποσειδῶν.

Ἡ ἱστορία τῆς ἀθανάτου ἡμῶν Ἀφροδίτης εἶναι λίαν περιπεπλεγμένη.

Πὼς ὠνομάζετο πράγματι; τί παριστᾷ; ἀποτελεῖ σύμπλεγμα μετ' ἄλλου προσώπου; εἰχε βραχίονας κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀνεκαλύψεώς της; ἐκράτει μῆλον; τόσα ζητήματα, τόσαι διηγήσεις ἀντιφατικαί.

Πᾶσα ἡ ἀλήθεια θὰ ἐγίνετο γνωστὴ, ἂν ἠδύνατό τις νὰ συμβουλευθῇ δύο ἐπίσημα ἔγγραφα, ἀμφότερα ὅμως εὐρισκόμενα ὑπὸ μεσεγγύησιν, ἀτε ἀποτελοῦντα μέρος φακέλου μυστικωτάτων ἐγγράφων τὸ μὲν ἐξ αὐτῶν ἐ-

Η ΑΦΡΟΔΙΤΗ ΤΗΣ ΜΗΛΟΥ

ρискεται εντός των οικογενειακών έγγραφων του βασιλείου Λουδοβίκου του Β' της Βυαρίας, το δε έτερον εντός των διπλωματικών έγγραφων, άτινα διακοινοῦνται μετά παρέλευτιν τριάκοντα έτών.

Το τελευταίον τουτο είναι υπόμνημα του κ. Tissot περί των κατά το 1877 γενομένων ανακαλύψεων εν αυτή τη Μήλω, άνευρέθη κολοσσικός Ποσειδών, μεγάλην προς την Αφροδίτην έχων αναλογία, και νυν εν τω Μουσείω Αθηνών εύριστόμενος.

Το τοιοῦτον δέ μεγάλως εκπλήττει τον κ. Tissot ως προς ήμας τα δύο ταῦτα πρόσωπα άπετέλουν σύμπλεγμα ή τουλάχιστον συμμετρικώς άνταπεκρίνοντο εν τω νῶ.

Αλλά τί γίνεται ό μετά του Άρως γάμος της Αφροδίτης όν επί μακρόν ύπεστήριξεν ό κ. Ravaisson;

Ο κ. Vautier, δόκιμος του Γαλλ. ναυτικού, πρώην συνταγματάρχης εν τῶ Έλλ ναυτικῶ, είναι ό πρώτος είδοποίησας τον κ. Brest, τον εν Μήλω προξενικόν της Γαλλίας πράκτορα, περί της υπό του χωρικού Βοττένη γενομένης ανακαλύψεως. Ούτος παρεκίνησε τον Βοττένην να εξακολουθήσει τας έρεύνας. Κατά τον κ. Vautier το άγαλμα είχε βραχίονα και ό βραχίον έκράτει μήλον την ίχθυογράφησεν όλόκληρον.

Έκ της εις την Ακαδημίαν ανακοινώσεως του κ. Reinach έπιεται ότι ό κ. Vautier ύπήρξεν άληθώς μέρτυς άξιος πίστεως. Και ό Dumont a Urville είχαν ίδει επίσης τον βραχίονα. Έν τη οικογενεία του μεγάλου φιλέλληνος Henri Rochefort (συγγενεί τῶ μαρκησίω κ. Riviere, οστις είχε δωρήσει το άγαλμα εις τον Λουδοβικον τον ΙΗ') εισίν ύπὲρ Αφροδίτης μετά βραχιόνων.

Αλλά γέγραπται, ή άτυχής αύτη ούδέποτε να μείνη ήσυχος. Όσοι διήλθον πρό των περιέργων ύαλωμάτων της εκθέσεως της άστυνομίας των Παρισίων κατά την παγκόσμιον έκθεσιν του 1900, έβλεπον τεμάχιον χάρτου οὔτω συντεταγμένον.

α Έγρησεία της άστυνομίας. Έπιεύς εν στολή κθα μεταβή την 7ην Ιαν. 1871 περί την 2 1/2 κῶραν της νυκτός μετά του φορτηγοῦ άμαξίου, εις την άστυνομίαν, όπως παρλάβη το έπι-

στευθησόμενον αυτῶ φορτίον και το μεταφέρη εις . . .

ό Γλαρχος (ύπογραφή δυσανάγνωστος)

Η αίνιγματική αύτη διαταγή άφεώρη την Αφροδίτην, ήτις έμελλε να μεταφερθῆ εις την νομαρχικην άστυνομίαν, όπως φέρονται συνήθως εκεί αι κοιναί και άπειθείς έταίραι.

Παρκτηρητέον ότι ή διαταγή χρονολογείται από της 7ης Ιανουαρίου πρό τριών ήμερών τυχαία πυρκαϊή ειχεν έκραγή εις τα γραφεία της άστυνομίας, την δέ επαίριον ό αρχιτέκτων Diet έπεφορτίζετο να εῦρη εις το βάθος των υπό το οικοδόμημα ύπογείων χῶρον, όπως, κρύψωσιν εκεί όπισθεν κεραμικίσματος στερεῶς τετοιχωμένον τα επιστημότατα των τε ιστορικών και διοικητικῶν αντικειμένων και έγγραφων, όπως προφυλάξωσι ταῦτα κατά πάσης ένδεχομένης καταστροφής, ήτις κατά τους χρόνους εκείνους ήτο πάντοτε έπικειμένη.

Μετά των ρηθέντων αντικειμένων προῦλειτο να κρύψωσι και την υπό της διευθύνσεως των Ωραίων Τεχνῶν έμπειστευμένην τῶ κ. Cresson, νομαρχη της άστυνομίας, Αφροδίτην της Μήλου.

Η οικοδόμησις των κρυπτῶν ήρξατο κατά Δεκέμβριον και έπερατώθη κατά Ιανουάριον.

Η μέλλουσα να περιλάβη την Αφροδίτην σαρκοράγος κατεσκευάσθη υπό την κρύπτην, εν ή θά έτοποθετοῦντο τα έγγραφα του αρχαιοφυλακίου.

Νύκτωρ μεταφέρθη εκεί ή θυγάτηρ του Φειδίου δια φορτηγοῦ άμαξίης συνωδῶ τῆ άνωτέρω διαταγῆ δια μέγιστης μυστικότητος.

Η Αφροδίτη κατακεκλιμένη εν καλῶς και στερεῶς έμπεφραγμένω φερέτρῳ, κατετίθη εν κρύπτῃ, ήτις άκολούθως έπληρώθη δια χωμάτων, έφράχθη, έτοιχώθη και τέλος έκαλύφθη υπό άμμου προς εξαφάνισιν παντός ίχθους. μεθ' ό επέδισαν τα έγγραφα των αρχείων της πρωτεύουσής όπως προφυλάξωσι ταῦτα τοῦ πυρός . . . του Πρωσσικοῦ. Αλλ' ή έπανάστασις εκηρύχθη και ή νομαρχικη άστυνομία γίνεται λεία του πετρελαίου, ως και τα έγγραφα του αρχαιοφυλακίου.

Η Αφροδίτη εύρισκεται εις το κέντρον της πυρκαϊάς, αλλά μένει άκεραία! . . . μηδὲ σταγῶ

νος ὕδατος άφιχθείσης μέχρις εκείνης, μηδὲ φλογός καν μιας θιξάσης την μαρμάρινον αυτης λευκότητα.

Έμεινεν άθικτος εν τη μυστηριώδει αυτης κρύπτῃ, αλλά διέτρεξε μείζονα κίνδυνον εν έβδομαίσιν εικοσιν ή κατά το διάστημα εικοσιν αιώνων εν τη νήσω Μήλω.

Τέλος, νικηφορος εξήρχετο της νέας ταύτης δοκιμασίας και άπαξ έτι δικαίως έπωνομάσθη «Νικήσασα Αφροδίτη.»

Π. Ν. Διδάσης, Ιατρός,

Έν Παρισίους.

ΑΡΧΗ ΚΑΙ ΤΕΛΟΣ

Κάποιαν αυγή έμαράθηκε στον κάμπο ξνα λουλουδι και στην ψυχή μου άνθισε το πρώτο μου τραγοῦδι.

Του φθινοπώρου μιὰ νυχτιά στο λόγγο ό αγέρας ξνα δέντρο θα ραγίση και τότε στην ψυχή μου το στερνό τραγοῦδι θ' άντηχήση Ζάκυνθος. Απρίλιος 1903

Μαρίνος Σιγοῦρος

Ο ΜΕΘΥΣΟΣ

Μεσονύκτιον . . . Οι κώδωνες κρούουσι προσκαλούντες τους χριστιανούς εις τον ναόν εις την λειτουργίαν της άγίας και λαμπροφόρου Αναστάσεως. Και εκείνος τίς οίδε πότι θα έλθη . . .

Αίφνης λεπτή τις και γλυκεία φωνή πλήρης παραπόνου έι του άχυρίνου στρώματος, όπερ μετά του έρρακωμένου έραπλώματος άπετέλει το μόνον έπιπλον εν τινι γωνία του δωματίου, διακόπτει την δυστυχῆ μητέρα εκ του μονολόγου της.

— Μαμά μου . . . Μα . . . μά . . . μου! . . .

— Τι θέλεις ψυχοῦλά μου, τί έχεις Εύρυκλίτσα μου, λέγει κύπτουσα προς τον άφυπνήσαντα άγγελόν της και βλέπεισιν με τον μητρικόν εκείνον πόνον άσκαρδαμικτεί το προτοφίλις της τέκνον, το όποιον εις πείσμα της κατηραμένης πενίας ήτο ώρσιον, ως μικρόν χεροῦβείμ, με δύο μεγάλους μέ-

λανας όφθαλμούς, με γλυκῶ μικρότατον στόμα έστολισμένον με κοράλλινα χαίλη και με καστανόξανθον κόμην στολιζουσαν ώραιον μαρμάρινον μέτωπον.

— Μαμάκα μου ήλθεν ό Μπαμπάς;

— Όχι κόρη μου άκόμη δεν ήλθε, τί θέλεις ψυχή μου;

— Μαμάκα πει . . . νῶ . . . πολύ πει . . . νῶ . . .

Και το τριετές μόλις άγγελάκι αισθανόμενον, νομίζεις, την πικρίαν, ην έχυσε εις την καρδίαν της δυστυχού; μητρός του μετά δισταγμοῦ έπρόφερε τας τελευταίας λέξεις.

Δύο θερμόπικρα δάκρυα από των ξηρῶν όφθαλμών της δυστήνου μητρός κατακυλισθέντα επί των ίσχνῶν παρειῶν της, έπесαν επί του προσώπου του μικροῦ της χεροῦβείμ. Έκεινο τότε ήνοιξε τους όφθαλμούς, του; όποιους προσήλωσε μετά περιεργείας επί της μητρός του.

Το δωμάτιον μόλις έρωτίζετο υπό λυχνίας, ήτις έδιδεν άμυδρότατον φῶς, διότι χθές την νύκτα ό Άντωνάκης της επιστρέψας εν καταστάσει μέθης παρὶ ώραν δεκάτην, συνέτριψε την ὕαλον της λυχνίας και έφιλοδώρησε την σύζυγον του με όλίγα λακτίσματα επί του στήθους, διότι έτόλμησε τόσοσν ένωρίς να κοιμηθῆ ή όκνηρά, καθμένη εις την άκραν του στρώματος, δια να την διδάξη ότι όφείλει να ήναι οίκονόμος και να κοιμάται, άφοῦ πρώτον σβύση την λυχνίαν. . . Ότε δέ έτόλμησεν ή δυστυχής εκείνη να τῶ εἴπῃ ότι άπεκοιμήθη αναμένουσα αυτόν, συνέτριψε και την δευλον του παραθύρου. Θα συνέτριβε δέ και την κεφαλήν της άκόμη, αν έτόλμα και πάλιν να τῶ εἴπῃ τοιαῦτα . . . Ένκ μόνον έρτον εκράτει υπό μάλης και ρίψας αυτόν κατά γῆς ήρχισε να βλασημη . . . και συγχρόνως ως εκ της ζάλης των άτμῶν του οίνοπνεύματος, όπερ ειχε ροφήσει άπλήστως καθ' όλην την ήμέραν, έπесεν, ως πληγωμένος βοῦς, επί του στρώματος αναίσθητος εις το παγερόν ψυχρός, το όποιον ήρχετο εκ του θραυσθέντος παραθύρου, αναίσθητος εις τα δάκρυα της δυστήνου σύζυγου του και εις το ρίγος και τον τρόμον του μικροῦ άγγέλου και ήρχισε να ρογιαλίζη μακαρίως, τίς οίδε με ποια τερπνά δνειρα βυκαλιζόμενος.

ἐπὶ τῆς ἄμμου καὶ τρίξας τοὺς ὀδόντας ἀγρίως ἐκίνησε τὴν χεῖρά του, τὴν μακράν του χεῖρα, συσφιγθεῖσαν εἰς πυγμὴν. Ἀλλὰ δὲν κατεβίβασεν αὐτὴν, ἀνακοπεῖς ὑπὸ τοῦ αἰδήμονος καὶ ἱκετευτικοῦ ψιθύρου τοῦ Γαβρίλη.

— Περιστεράκι μου! Δόσε σὺ σέ μένα... αὐτὰ τὰ χρήματα! Δός' τα γιὰ τὸνομα τοῦ Χριστοῦ!... Τί εἶναι γιὰ σένα, Βέβαια σέ μιὰ νυχτιὰ... Δόσε... προσευχῆς θὰ κάνω γιὰ σένα! Αἰώνια... σέ τρεῖς ἐκκλησιῆς... γιὰ σχῶριο τῆς ψυχῆς σου!... Αὐτὰ γιὰ σένα οὔτε μιὰ βραδυὰ... μὰ ἄγω ἔστην γῆ θὰ τα... Ἄχ δός' μου τα! Βέβαια σὺ τί θὰ τα κάμης;... Σοῦ κοστιζοῦν; Μιὰ νυχτιὰ!... καὶ πλούσιος! Κάνε τὸ καλὸ. Ἐσύ εἶσαι χαμένος... Δὲν ὑπάρχει γιὰ σένα δρόμος... Μὰ ἐγὼ θὰ... ὦχ, δός' τα σέ μένα!

Ὁ Τσελκὰς ἔμβροχος, ἐκπληκτος, ὀργίλος ἐκάθητο ἐπὶ τῆς ἄμμου, ἀνεστραμμένον πρὸς τὰ ὀπίσθεν καὶ στηριζόμενος ἐπὶ τῶν χειρῶν του, ἐκάθητο, ἐσιώπων καὶ φοβερῶς καὶ ἀγρίως ἐβλεπε τὸν νέον, ὅστις ἐμβάλων τὴν κεφαλὴν του μεταξὺ τῶν γονάτων τοῦ Ἰσελκὰς, ἀσθμαίνων, ἐψιθύριζε τὰς ἱκεσίας του. Ἀπώθησεν αὐτὸν ἐπὶ τέλους, ἐνέβαλε τὴν χεῖρά του εἰς τὸ θυλάκιον καὶ ἔριψεν εἰς τὸν Γαβρίλην ἰριδοειδῆ χαρτί.

— Νά, σκύλε! περιδρόμασε... ἐφώνησε, τρέμων ἐξ ἐρεθισμοῦ, ἐξ ὀξείας λύπης καὶ μίσους, πρὸς τὸν ἀπληστον τοῦτον δούλον. Καὶ ρίψας τὰ χρήματα, ἤσθάνετο ἑαυτὸν ἥρωα. Ἡ γενναϊότης ἔλαμπεν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του, εἰς ὄλην του τὴν μορφήν.

— Ἐγὼ ὁ ἴδιος ἤθελα περισσότερα νὰ σου δώσω. Σὲ πόνεσα ψὲς τὸ βράδυ... θυμήθηκα τὸ χωριὸ... Σκέφθηκα... Ἄς βοηθήσω τὸν νέο. Περιμένα, τί θὰ κάμης, θὰ ζητήσης— ὄχι; Καὶ σὺ... ἄχ, σκουπίδι, ζήτολα!... Μήπως γιὰ χρήματα πρέπει κανεὶς ἔτσι νὰ βασανίζη τὸν ἑαυτό του; Βλέκα! Ἀχόρταστοι διαβόλοι!... Τὸν ἔκουτό τους θυμοῦνται... Γιὰ πάντα καπίκια πουλιέσθε!... ἄ;

— Περιστεράκι μου! Ὁ Χριστὸς νὰ σε φυλάξῃ πόσα ἔχω τῶρα ἐγὼ;... χίλια!... Ἐγὼ τῶρα... εἶμαι πλούσιος!... Ἐβάβυξεν ὁ Γαβρίλης ἐν ἥδονῃ, τρέμων, ὄλος καὶ κρύπτων τὰ χρήματα

εἰς τὸν κόλπον του.— Ἄχ σὺ ἀγαπημένε μου!... Πατέρ δὲ θὰ σε ξεχάσω... ποτέ!... καὶ τὴν γυναϊκά μου καὶ τὰ παιδιὰ μου θὰ τὰ προσταξῶ... νὰ προσεύχωνται γιὰ σένα!

Ὁ Τσελκὰς ἤκουε τὰς θρονωδίας του, παρετῆρει τὸ λάμπον, τὸ ἠλλοιωμένον ἐκ τῆς μέθης τῆς ἀπληστίας πρόσωπον κατ' ἠσθάνετο, ὅτι αὐτὸς— κλέπτης, ἄεργος, ἐπαίτης, ἀπεσπασμένος ἐπὶ παντός οὐκ αὐτὸν, ποτέ— δὲν θὰ φθάσῃ μέχρι τὴς ἀπληστίας, ἐξευτελισμοῦ, καταπτώσεως, λήθης τοῦ ἐγωισμοῦ του!... Καὶ ἡ σκέψις αὐτῆ καὶ ἡ συναίσθησις ἐπλήρουν αὐτὸν τῆς συνειδήσεως τῆς ἐλευθερίας του καὶ τοῦ θάρρους του καὶ ἐκράτουν αὐτὸν πλησίον τοῦ Γαβρίλη ἐν τῇ ἐρήμῳ τῆς θαλάσσης ἀκτῆς.

— Εὐτυχισμένο μ' ἔκαμες!... — ἐφώνησεν ὁ Γαβρίλης καὶ λαβὼν τὴν χεῖρα τοῦ Τσελκὰς, ἔσφιγγεν αὐτὴν εἰς τὸ πρόσωπόν του.

Ὁ Τσελκὰς ἐσιώπησε καὶ ὡς ἄρκτος εἰδείξε τοὺς ὀδόντας. Ὁ Γαβρίλης ἐξέχυνε.

— Βέβαια ἄγω τί σκεπτόμουν; θὰ φθάσουμε ἐδῶ... Ἐγὼ τὰ χρήματα... τάειδα... σκέφτομαι... θὰ τον πιάσω ἐγὼ ἐκεῖνον... ἐσένα... μὲ τὰ κωπιά... πέρνω τὰ χρήματα, ἐκεῖνον ἔς τὴν θάλασσαν... ἐσένα... αἰ! Ποῖος θὰ τον ζητήσῃ; Καὶ νὰ τον βροῦν δὲν θέρχισουν ἀνακρίσει;— Πῶς, καὶ ποῖος αὐτὸν τὸν... σκότωσε. Δὲν εἶναι αὐτὸς τέτοιος ἄνθρωπος, νὰ σηκώσῃ κανεὶς θόρυβο γι' αὐτόν!... Δὲν εἶναι ἀναγκαῖος ἔς τὴν γῆ!

— Δόσε δῶ τὰ χρήματα!... — ἐβρυχήθη ὁ Τσελκὰς, συλλαμβάνων τὸν Γαβρίλην ἀπὸ τοῦλαιμοῦ...

Ὁ Γαβρίλης ἐξέφυγεν ἄπαξ, δύο τρεῖς... ἡ ἄλλη χεῖρ τοῦ Τσελκὰς ὡς ὄφις ἐτυλίχθη περὶ αὐτόν... Τριγμός τοῦ σχιζομένου χιτῶνός του— καὶ ὁ Γαβρίλης ἐκειτο ἐπὶ τῆς ἄμμου μὲ ἠλιθίως ἀνοικτούς ὀφθαλμούς, ἀρπάζων διὰ τῶν δακτύλων τῶν χειρῶν του εἰς τὸν ἀέρα καὶ κακῶς δεικνύων τοὺς ὀδόντας του, ἐγέλα διακεκομμένον, δριμύν δηκτικὸν γέλωτα καὶ οἱ μύστακές του νευρικῶς ἀνεπήδων εἰς τὸ γωνιῶδες, δξὺ πρόσωπόν του. Ποτέ καθ' ὄλην του τὴν ζωὴν δὲν ἔρραπισαν αὐτὸν τόσο ἀλγεινῶς καὶ ποτέ δὲν ἦτο τόσο ἀργισμένος.

— Τί εὐτυχισμένος!— ἐν μίσῳ γελῶτων ἠρώτησεν ὁ Τσελκὰς καὶ στρέψας εἰς αὐτὸν τὰ νῶτα, προύχωρησε πρὸς τὴν διεύθυνσιν τῆς πόλεως. Καὶ δὲν ἐβάδισε δύο βήματα, ὅτε ὁ Γαβρίλης ὡς γαλήνη κυρτωθεῖσα, ἐστηρίχθη ἐπὶ τοῦ ἐνός γόνατος καὶ εὐρέως περιστρέψας τὴν χεῖρά του εἰς τὸν ἀέρα, ἔριψε κατ' αὐτοῦ στρογγύλον λίθον, μοχθηρῶς καὶ ἀγρίως κραυγάζας:

— Ἐ-ἐνα!... Ὁ Τσελκὰς ἀφῆκε κρρυγὴν πόνου. ἔλαβε τὸν τράχηλόν του διὰ τῶν χειρῶν, ἐκλονίσθη πρὸς τὰ ἔμπροσθεν ἐστράφη πρὸς τὸν Γαβρίλην καὶ ἔπεσε κατὰ πρόσωπον ἐπὶ τῆς ἄμμου. Ὁ Γαβρίλης ἀπέθανε, βλέπων πρὸς αὐτόν. Ἰδοὺ ἐκίνησεν οὗτος τὸν πόδα του, ἐδοκίμασε νὰ ὑψώσῃ τὴν κεφαλὴν του καὶ ἐξεπλώθη, δονήσας, ὡς χορδή. Τότε ὁ Γαβρίλης ὤρμησε τρέχων μακράν, ὅπου ἐπὶ τῆς ὀμίχλώδους στέπης ἐκρέματο τριχωτὸν μαῦρον, σύννεφον καὶ ἦτο σκότος. Τὰ κύματα ἐρλοισβίζον, τ' ἐχόντα εἰς τὴν ἄμμου, χυνόμενα εἰς αὐτὴν καὶ πάλιν στρεφόμενα. Ὁ ἀφρὸς ἐτύριζε καὶ αἰ ρανίδες τοῦ ὕδατος ἐπέτων ἐνὰ τὸν ἀέρα.

Ἄκολουθε!

Κλ. Βασσαρδάκις

ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟΝ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

(Συνέχεια καὶ τέλος)

III

— Δὲν μοῦ λές, θεία, γιὰ τί ἔλεγεν ἡ κυρὰ Γιώργαινα ὅτι ἐφαγαν τὰ ψάρια τὸν ἄνδρα της;

— Ἐέρεις τί ἦταν μιὰ φορὰ αὐτὴ ἡ κυρὰ Γιώργαινα; ἡ ἀρχοντοθυγατέρα τοῦ παλίου καιροῦ κατάντησε τώρα νὰ γνέθῃ τοῦ κόσμου μιὰ εἰκοσάρα τὴν τολοῦλα. Κόσμε ψεύτικε! Ὁ ἄνδρας της ἔς τὸν καιρὸν τῆς χολέρας ἔμπηκε ἔς τὸ παπὸρι, ποῦ νοίκιασαν κάτι ἀρχόντοι ἀπὸ τὸ Παληοπωγῶνι, γιὰ νάρθη ἔς τὴν πατριδα. Ἐσ' τὸ δρόμον τὸν πᾶνει ποῦ λές, παιδάκι μου, ἡ βλοσυρὴ ἀρρώστια καὶ πεθαίνει. Καὶ γιὰ νὰ μὴ κάμῃ τὸ παπὸρι καραντίνα, τὸν ρίχνουνε ἔς τὴν

θάλασσα. Αὐτὴ ἡ ἀρρώστια εἶναι πολὺ κοληπτική, γιὰ τί θυμᾶται, ὅσοι γλυτώσαν τότε κ' ἤρθαν, σαράντα μέραις δὲν τοὺς ἐμπαζαν ἔς τὸ χωριὸ. Τοὺς εἶχαν πέρα ἔς τῆς Παναγιῆς τὸ παρακλήσι καὶ τοὺς πῆγαιναν ψωμί ἔς τὸ σακκοῦλι καὶ τὸ κρεμοῦσαν ἔνα δένδρον καὶ τὸ ἀφηναν κ' ἔφευγαν, οὔτε ἑμιλιὰ δὲν τοὺς ἐδιναν. Ἄπὸ τότες ἡ κυρὰ Γιώργαινα ψάρι ἔς τὸ στόμα της δὲν ἐβαλε, γιὰ τί τὰ ψάρια εἶχαν φάγει ἀπὸ τὸ κορμί τἀνδρός της, καὶ τὸ τσεμπέρι δὲν τῆς ἔλειψεν ἀπὸ τὸ κεφάλι. Ἐμεινε μὲ τὸ Πέτρον της μονάχα, τὸν κουνάρησε ὡς 13 χρονῶν καὶ τὸν ἔστειλε ἔς τὰ ξένα. Κι' ἀκόμη τὸν καρτερεῖ ἀπὸ τότες! Καὶ τῶνειρό της ποῦ τὸν εἶδε...

— Τί; τί; εἶναι κακό;...

— Ὄχι, παιδάκι μου, Θεὸς φυλάξῃ· ἄλλο ἠθέλα νὰ πῶ· πῶς εἶναι καλὸ. Τὴ τοιοῦπρα ἦταν μιὰ φορὰ, σοῦ εἶχε ἑνα φρεῖδι μαῦρο μαῦρο γαϊτάνι, κάτι μάτια γλυκά, ποῦ ἔκαναν τοὺς νιοὺς χίλια κομμάτια καὶ ἑνα πρόσωπο μὲ κοκκινάδια σὰν μῆλα καὶ μιὰ περπατησιὰ θιαμαχτῆ κ' ἀμὰν ἀμὰν. Κι' ἀπάνω τρίχα της δὲν κάθονταν. Τὴν κατάντησαν ἡ δυστυχίαις καὶ τὰ γερὰματα σὰν μὴν ἦταν αὐτὴ, ποῦ ὅταν ἐμβαίνει ἔς τὸ χορό, ὡμμόρφαινε ὄλος ὁ χορός, σὰν νὰ μὴν ἦταν αὐτὴ ἡ ἀρχοντοθυγατέρα τοῦ παλίου καιροῦ. Νὰ καὶ τὸ σπίτι της καὶ νάρθη ἔς αὐτὸ τὸ παληοκάλυβο, καὶ τὸ πατρικὸ της βιὸ νὰ τὸ πάρουν ὄλο οἱ χρεωστῆδες τοῦ ἀνδρός της. Ποῖόν εἶχε ἡ ἔρμη η Γιώργαινα νὰ τῆς παρασταθῇ. Κανένα. Δεύτερος θάνατος, παιδί μου, εἶναι ὁ ἀρχοντοξεπεσμός.

Θεὲ μου! γλύτωσέ μας!

ΙΑ

Ἡ κυρὰ Γιώργαινα ἀπὸ τὴν ἐξήγησιν τοῦ ὄνειρον τῆς Κυριακῆς διήρχετο ὠρας ἀγωνίας παθαίνουσα συχνά παραισθήσεις.

Ἰδοὺ πυροβολισμός! (ἴσως κυνηγοῦ) καὶ οἱ παλμοὶ τῆς καρδίας της ταχύτεροι δυνατώτεροι. Καλπασμοὶ ἵπλων!... ῥίγος διατρέχει τὸ σῶμά της. Κωδωνισμός ἰπ-

δὲ τὴν φιλολογικὴν προσωπικότητα τῆς διευθυντρίας αὐτῆς καὶ ποιητρίας τῶν ΠΑΠΥΡΩΝ, ὁμοίως θέλει περιβλεῖαι καὶ τοὺτους.

Ἡ ἐκτύπωση τῶν ΠΑΠΥΡΩΝ γενίσκεται ἐν Ἀθήναις δὴν οὐδὲν τε καλλιτεχνική.

Ὅσοι τῶν φιλομούσων θὰ λάβωσι τὴν εὐγενῆ φροντίδα νὰ ἐγγράψωσι συνδρομητὰς εἰς τοὺς ΠΑΠΥΡΟΥΣ παρακαλοῦνται ὅπως εὐαρεστηθῶσι νὰ ἐπιστρέψωσι τὴν ἀγγελίαν πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῆς «Βοσπορίδος» μέχρι 15 Μαΐου, ὅτε καὶ ἄρχεται ἡ ἐκτύπωση.

Τὸ τεῦχος τιμᾶται:

ἄδειον	ἐνταῦθα	γρ. ἀργ.	5
»	ἐν ταῖς ἐπαρχίαις	»	6
»	ἐν τῷ ἑξωτερικῷ φρ. χρ.	»	1 1/2
χαρτόδετον	ἐνταῦθα	γρ. ἀργ.	8
»	ἐν ταῖς ἐπαρχίαις	»	9
»	ἐν τῷ ἑξωτερικῷ φρ. χρ.	»	2
χρυσόδετον	ἐνταῦθα	γρ. ἀργ.	12
»	ἐν ταῖς ἐπαρχίαις	»	13
»	ἐν τῷ ἑξωτερικῷ φρ. χρ.	»	3

Παρακαλοῦνται πάντες οἱ φιλόμουσοι συνδρομηταί, ὅπως ἐγγράψωσι τὸ ὄνοματεπώνυμον καὶ τὴν Διεύθυνσιν αὐτῶν ΕΥΑΝΔΙΝΩΣΤΩΣ.

Εἰ, τοὺς ΠΡΟΠΑΗΡΟΝΟΝΤΑΣ τὴν ἀξίαν τοῦ τεύχους ἄμα τῇ ἐγγραφῇ των δωροῦνται τέσσαρα ΤΑΧΥΔΡ. ΔΕΛΤΑΡΙΑ (cartes postales) φέροντα ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΩΤΑΤΑΤΑΣ ΑΠΟΨΕΙΣ ΤΗΣ ΚΩΝ)ΠΟΔΕΩΣ.

Εἰς τοὺς ἐγγράφοντας ἄνω τῶν 20 σωμ. καὶ ΠΡΟΠΑΗΡΟΝΟΝΤΑΣ αὐτὰ δωρεῖται ἡ «ΟΙΚ. ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ» τῆς Δος Ἀγλ. Πρεβεζιώτου χρυσόδετος ἢ «ΑΙ ΠΡΩΤΑΙ ΠΙΗΣΕΙΣ» τῆς Δος Κορν. Πρεβεζιώτου χρυσόδετος, κατὰ βούλησιν.

Εἰς τοὺς ἐγγράφοντας ἄνω τῶν 25 καὶ ΠΡΟΠΑΗΡΟΝΟΝΤΑΣ αὐτὰ δωροῦνται 400 ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΡΙΑ ἀρίστης ποιότητος.

Εἰς τοὺς ἐγγράφοντας ἄνω τῶν 35 καὶ ΠΡΟΠΑΗΡΟΝΟΝΤΑΣ αὐτὰ δωρεῖται ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΩΤΑΤΟΝ ΔΕΥΚΩΜΑ ποιήσεων, λαμπρὸν κόσμημα αἰθούσης.

Γράφουσιν, ἡμῖν ἐκ Παρισίων:

Καὶ ὄλον το διαστήμα τῆς Μ. ἐβδομάδος ἡ ἐνταῦθα Ἑλληνικὴ παρική παρίστατο ἀθρόα εἰς τὰς ἱερὰς λειτουργίας. Πάντες ἀπέδωκαν τὴν ἀσυνίθη ταύτην συρροὴν εἰς τὴν ἀλλαγὴν τῆς ἐπιτροπῆς καὶ τὴν ἀντικατάστασιν αὐτῆς δι' ἑτέρας ἀποτελουμένης ἐξ εὐπολήπτων μελῶν τῆς ἑλληνικῆς ἐνταῦθα κινήτου: διότι ὁ Ἀρχιμανδρίτης ἐξακολουθεῖ παραμένων ἐν τῇ θέσει, παρὰ τὸ σφοδρὸν κατηχητήριον, τὸ κατ' αὐτοῦ πρὸς διετίας ἐκαφενδονισθὲν διὰ τῆς «Παρισίνης» Ἐπιθεωρήσεως.

A. A.

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ

Ἀσμένως πληροφορούμεθα ὅτι ἡ ἡμετέρα πόλις φιλοξενεῖ ἀπὸ τινῶν ἡμερῶν μίαν τῶν διαπρεπεστάτων ἑλληνίδων ἠθοποιῶν, τὴν κ. Φιλίαν Ἀργυροπούλου, τὴν καλλιτέχνηδα πρωταγωνίστριαν τοῦ ἐν Ἀθήναις Βασιλικοῦ θεάτρου. Αἰ κ. Φιλία Ἀργυροπούλου ἔδειξε πλείστας δάφνας ἀπὸ τινος, εὐτύχημα δὲ εἶναι διὰ τὴν πόλιν μας ἡ ἔλευσις αὐτῆς. Ἡ κ. Φ. Ἀργυροπούλου ἐγκατέστη ἐν τῷ θεάτρῳ Ὁμόνειας, ὅπου θὰ δώσῃ σειράν παραστάσεων καταρχομένη διὰ τῆς Μάγδα; τοῦ Σουδερμαν. Ἐπιφυλασσόμεθα νὰ γράψωμεν πλείονα ἀφοῦ παρακολουθίσωμεν τὸ ἔργον τῆς ὁμογενοῦ; καλλιτέχνης, ἥτις τὸ πρῶτον ἤδη ἔρχεται εἰς τὴν πόλιν μας.

ΕΥΤΡΑΠΕΛΑ

Ὁ Ἀγαθόπουλος πρὸς τὸν γραμματέα του.
— Ἀπῆντησας πρὸς τὴν ἐπιστολήν σου Γ;
— Μάλιστα, κύριε, ἰδοὺ τὸ γράμμα.
— Εἶναι πολὺ μακρὸν· σὲ πῆρε πολὺ ὥρα, ξανακάμει το εἰς ὀλίγας λέξεις.

Ὁ γνωστὸς ἀγύρτης Χ . . . ἔβαλεν ἔξω τῆς θύρας τοῦ σπονδαίαν ρεκλάμαν ὀδοντοῦατροῦ.

Εἶς φίλος του:
— Τί; δοντίστη; ἔγαινε; ἐπὶ τελου;!
— Ναί! τὸ ἕκαμα δι' ὄλουσ τοῦς ἔχθρους, ποῦ ἔχουν ἕνα δόντι ἐναντίον μου.

— Εἰς τὰς 9 τὸ πρῶν ποτὲ δὲν εἶμαι ἔξυπτος.
— . . . Καὶ μήπως εἶσαι μετὰ τὰς 9;

Εἰς τὸ καπηλεῖον.
— Αἶ, καλὰ, κύριε· ἀφ' οὗ ἤπικατε ἀρκετὰ, λησμονεῖτε καὶ διὰ ὀφείλιτε νὰ με πληρώσατε.
— Ἄ, φίλε μου! καὶ δὲν ἤξεύρεις ὅτι ἀκριβῶς διὰ νὰ λησμονήσω τὰ χρέη μου ἔρχομαι ἐς τὸ καπηλεῖο;

— Δεσποινίς, ὁ ἔρωσ μου πρὸς σὰς εἶναι τόσῳ φλογερὸς! . . .
— Γῆ! αὐτὸ ἔχετε τόσῳ κόκκινη μύτη!

Παραμύθωσις τοῦ εὐαγγελικοῦ ρητοῦ.
Ὅταν σὲ ραπίσουν εἰς τὴν ἀριστερὰν, παρῆαν, στρέψε τὴν δεξιὰν χεῖρα διὰ ν' ἀποδώσῃς τὸ ράπισμα.

Τύποις Γ. ΓΕΡΓΟΠΟΥΛΟΥ καὶ ΕΥΑΓ. ΒΑΣΙΛΕΪΔΟΥ,
Κουρσοῦ-Ἰάν ἀριθ. 3

**ΕΙΣ ΤΟ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ «ΚΟΡΟΝΑ»
ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΒΑΦΕΪΔΟΥ**

ἀριθ. 8 — Μπακσέ-Καποῦ — ἀριθ. 8

ΕΥΡΙΣΚΟΝΤΑΙ

Ἄπαντα τὰ εἶδη τῆς ζωγραφικῆς
Ἄπαντα τὰ εἶδη τῆς φωτογραφικῆς
Ἄπαντα τὰ εἶδη τῆς ὀπτικῆς

Ἦτοι χρώματα, χρωστικῆς, πίνακες, πινακοδεῖκται, μηχαναὶ φωτογραφικαὶ παντὸς εἶδους, πλάκες, φάρμακα, διοπτρα, μικροσκόπια, τηλεσκόπια, φακοὶ κλπ.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΤΟΙΣ

ΠΛΟΥΣΙΩΤΑΤΗ ΣΥΛΛΟΓῆ

Ὁρολογίων, κοσμημάτων, φακῶν διὰ τὸ θηλάκιον καὶ τὸν κοιτῶνα.
Μεγάλῃ συλλογῇ Γραμμοφῶνων καὶ σκοπῶν. κτλ. κτλ.

Εἰς τιμὰς μὴ ἐπιδεχομένης σιναγωνισμῶν

ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΑΝΔΡΕΙΩΜΕΝΟΥ

283—Μεγάλῃ ὁδὸς τοῦ Πέρα—283

Τὸ φωτογραφεῖον τοῦ ὁμογενοῦς καλλιτέχνη κ. Ν. Ἀνδρειωμένου συνιστῶμεν ἐκθύμως εἰς τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώστας τῆς τε πρωτεύουσῆς καὶ τῶν ἐπαρχιῶν, τῶν ἐπιθυμούντων νὰ φωτογραφηθῶσιν.

Ἀπαράμιλλος καλλιθεσία διακρίνει τὰς εἰκόνας τοῦ κ. Ν. Ἀνδρειωμένου, οὗ ἡ σπανία εἰδικότης ὁμολογεῖται παρὰ πάντων.